

EMMANUEL

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Hebreeuwse naam: 'God met ons'.

Met name ontleend aan een tekst bij de profeet Jesaja 7,14: "De Heer geeft u zelf een teken: Zie, de jonge vrouw is zwanger en zal een zoon ter wereld brengen, en gij zult hem de naam Immanuel geven."

De evangelist Matteus paste deze naam toe op Jezus: "Dit alles is geschied, opdat vervuld zou worden wat de Heer gesproken heeft door de profeet, die zegt: 'Zie, de maagd zal zwanger worden en een zoon ter wereld brengen, en men zal Hem de naam Immanuel geven.' Dat is in vertaling: 'God-met-ons'.

In de christen traditie is Emmanuel of Immanuel dus op de eerste plaats een naam die op Jezus wordt toegepast.

*

Emmanuel Ruiz ofm, Damascus, Syrië; martelaar met anderen; † **1860**.

Feest + 9 & 10 juli.

Hij maakt deel uit van de zogeheten Martelaren van Damascus. Het betreft hier elf slachtoffers van Druzen en Turken: acht franciscanen en drie maronieten. Met name worden genoemd: **Emmanuel Ruiz** ofm die geboren was in 1803 in de Spaanse provincie Santander; hem werd de keel afgesneden.

Carmel Volta ofm, eveneens geboren in 1803, in de provincie Valencia; hij werd doodgeknuppeld.

Engelbert Kolland ofm, geboren in het diocees Salzburg in het plaatsje Ramsau in het Zillertal; met bijlslagen om het leven gebracht.

Juan Jaime Fernandez ofm, geboren 1808, in de Spaanse provincie Galicië; eerst van de rotsen geworpen en na een nacht van helse pijnen tenslotte via een genadeslag uit zijn lijden verlost. Anderen die nog met name bekend zijn: Nicanor Ascanius ofm, Nikolaas Alberca ofm, Pedro Soler ofm, Francisco Pinazo d'Arpupes ofm. De drie maronieten waren broers van elkaar en heetten: Franciscus, Mooti (of Motti) en Rafaël Massabki.

*

Manuel van Perzië, Chalcedon, Bithynië, Klein-Azië; martelaar met zijn broers **Sabel & Ismaël**; † **362**.

Feest 17 juni.

Zij waren drie broers die door de koning van Perzië naar de Romeinse keizer Julianus de Afvallige waren gestuurd om een verdrag te bespreken. Julianus ontving hen met alle eerbied en nodigde ze uit zijn plechtige inhuldigingstocht door Bithynië mee te maken.

In de plaats Chalcedon werd de intocht van de keizer aanleiding tot een groot offerfeest op de aloude Romeinse manier. Julianus had immers zijn christelijke opvoeding afgezworen en was teruggekeerd tot de heidense gebruiken van vroeger tijden. De kamerheer van de keizer kwam de drie Perzische gezanten uitnodigen deel te nemen aan het offerritueel. Maar zij waren christen en weigerden beleefd maar duidelijk erbij aanwezig te zijn. Dat maakte Julianus woedend. Hij gaf opdracht hen te doden en hun lijken te verbranden.

De Perzische koning was buitengewoon verontwaardigd over deze laffe daad. Gezanten in diplomatieke dienst zijn immers onschendbaar en genieten de bijzondere bescherming van hun gastheer. Dit zou een van de oorzaken worden van Julianus' oorlog met Perzië, waarin hij zou sneuvelen.